

☩ († 17 noiembrie 1962)

Tropar, glasul I

Vlăstar curat al plaiurilor străbune,

biruitor al patimilor și al celor deșarte,

dascăl înțelept al rugăciunii

și vas ales al luminii celei necreate.

Cuvioase părinte Daniil,

purtătorule de chinuri îndelungate,

roagă-L pe Hristos Dumnezeu

să ne-nvrednicească Împărăției

Celei Neînserate.

“Cel mai deosebit om pe care l-am întâlnit în perioada cât am stat pe Reduit, a fost părintele Agaton Teodorescu, Daniil după numele de schimnic al Rarăului, fost magistrat și poet, cu pseudonimul Sandu Tudor. După o viață plină de experiențe lumești, ca a Fericitului Augustin, văzându-si goliciunea lumeștilor apucături, s-a călugărit. Fusese arestat cu organizația Rugul aprins și condamnat. La Jilava ne-am cunoscut întâmplător. Iar întâmplarea a fost rânduită de Dumnezeu.

Primăvara se începuse la Jilava un antrenament al deținuților, cu scopul de a-i face capabili să intre în muncă, la Canal, fără perioada de adaptare. Aproape zilnic se efectua în jurul Reduitului, o plimbare de aproximativ două ore. Dar, ce plimbare?! Trei mii de oameni erau alungați sub lovituri și bătai de garbace și arme. Mulți cădeau fără posibilitatea de a se mai ridica, mai ales cei bătrâni. Cei tineri făceau cerc de apărare în jurul lor și ținându-i în brațe îi purtam între noi, ferindu-i de lovituri. Îndârjiți de această atitudine, milițienii se repezeau asupra noastră lovind la întâmplare. **(Virgil Maxim despre Părintele Daniil Sandu Tudor)**

Într-una din aceste zile de teroare, când soarele ardea deslănțuit, am simțit lângă mine o răsuflare întretăiată. **Am privit persoana și mi-am dat seama că va cădea din moment în moment. I-am prins brațul și, după ce s-a strâns lângă mine, amândoi am alergat în strigătul barbar al milițienilor. Din când în când mă uitam la fața omului, să-i cunosc starea în care se află.**

Observam mișcarea ritmică a buzelor, ochii aproape închși, capul înclinat spre stânga.

**Imaginea, care-mi era foarte cunoscută și dragă, mă făcea să înțeleg că am lângă mine un nunta
ș al cerului**

, cu care zburam pe Golgota spre Dumnezeu, nesimțind loviturile pe care le primeam. Când sleiți de alergare, unii se prăbușeau, milițienii se repezeau, să-i calce și să îi zdrobească cu lovituri fără cruțare, rupându-le membrele, spărgându-le capetele sau burdușindu-le spinările cu cizme, după cum îi lăsa inima.

Cu Părintele Agaton, în timpul acestor *alergări pe Golgota*, când se simțea mai bine, ședeam de vorbă, întărindu-ne nădejdea în purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Sfinția sa cu orice prilej îmi tâlcuia înțelesurile sfinte din învățăturile Sfinților Părinți, ale martirilor și mai ales despre rugăciunea isihastă despre care eram foarte dornic să aflu cât mai mult, fiind ca mierea pentru sufletul meu.

Simțea câteodată nevoia pentru umilință, și-mi mărturisea că nu a fost niciun tânăr cuminte, niciun bărbat cinstit, și că numai Dumnezeu l-a scăpat din amăgirea diavolească.

- *Orice vei auzi rău despre mine, să crezi, că am fost un mare păcătos*".

([Virgil Maxim – Imn pentru crucea purtată](#) , Editura Antim, 2002 , pp. 257-258)

*

SANDU TUDOR – “O BIOGRAFIE IMPOSIBILA”

Născut în București, la 22 decembrie 1896 (conform actului său de naștere), Sandu Tudor provenea dintr-o familie de magistrați. Tatăl său fusese președintele Curții de Casație din Ploiești, înainte de 1914.

Începutul primului război mondial îl află pe junele

Alexandru Teodorescu (acesta era numele său real)

ca elev în ultimul an de liceu. În 1914 este mobilizat, iar doi ani mai târziu pleacă pe front, ca sublocotenent. Nu va fi demobilizat până prin 1921, când se stabilește la București, unde e hotărât să devină

pictor, se înscrie la Academia de Arte

Frumoase.

Proiect pe care îl abandonează în favoarea unei

ca

riere de ofițer în Serviciul Maritim Român ș

i, vreme de doi ani, pare a-și fi aflat rostul colindând marile și oceanele lumii (pe vaporul “Dobrogea”). Dar în 1924 revine la București, pentru a-și relua preocupările universitare.

Studiază, acum, Literale,

**Filosofia, Teologia, dar fără a obține vreo diplomă într-un do
meniu sau altul**

. În același timp, lucrează ca

profesor suplini

tor în Pogoanele

și ca...

aviator

. Era pilot de încercare! Pe deasupra, în 1925 debutează cu un volum de poeme,

Comornic,

căruia C. Gane îi scrie o întâmpinare în termeni elogioși. Tot cam de pe atunci

, **remarcat de Nichifor Crainic, începe să colaboreze regulat la
“Gândirea”**

.

Mai publică în “Contemporanul”, “Convorbiri literare”, “Cuvântul literar artistic”, “Mișcarea literară”, “Ritmul vremii” ș.a.

1929 pare a fi fost un an decisiv pentru Sandu Tudor. **Citind o serie de reportaje publicate în Franța, de către o ziaristă cu mult piper pe limbă, care susținea că ar fi străbătut Athosul travestită în bărbat, viitorul ieroschimonah decide să î intreprindă și el o vizită la Sfântul Munte.**

Ajunge la destinație ca orice jurnalist de scandal pus pe dezvăluiri spectaculoase, animat mai degrabă de senzaționalul posibilelor sale descoperiri decât de doruri duhovnicești .

Dar expediția lui se pre schimbă, treptat într-un adevărat traseu inițiativ.

Arhimandritul Roman Braga și-l amintește povestind cum, **în Muntele Athos**

începuse să facă metanii din interes, ca să treacă drept pelerin evlavios, însă ceva din el se transforma tainic, treptat.

Sunt experiențe descrise ulterior în

“

Cartea Muntelui Sfânt”

și în

“

Marea Noapte de Aur a Maicii Domnului”

– adevărate cartografii ale unei nebănuite până atunci zone spirituale.

Se vorbește aici despre urcușul purificator, descoperirea centrului, aflarea aducătoare de mântuire a inimii și a rugăciunii isihaste.

Călătoria este presărată cu întâlniri esențiale (tânărul valah, Monahul Averchie, Schimonahul Elisei, domnul Alecos, Părintele Gordie etc.), ce pregătesc pelerinul pen-tru marea întâlnire cu

Muntele Sfânt –

prezentat aici ca metaforă pentru propria-i inimă.

Va fi fost probabil, acesta momentul convertirii lui depline.

“Față de scepticismul și conformismul burghez, care stăpâneau totul în epoca celor dintâi ani ai copilăriei și școlăriei mele, credința și claritățile ei mi s-au descoperit ca un suport de nezdruncinat și ca un adevărat eroism

” –

urma să scrie el mai târziu.

Muntele, ascensiunea, centrul, inima devin, de acum, locurile predilecte ale creațiilor lui, imaginile-simbol, icoanele pe care le va regăsi surprins în tratatele isihaste

6

și prin intermediul cărora va alege să-și exprime, de aci înainte, căutările înfrigate, căderile, descoperirile, regăsirile.

La începutul anilor '30 nu se mai împacă defel cu orientarea revistei “*Gândirea*”

“. Fără prea multe regrete, se desparte de gândiriști și întemeiază o revistă proprie,

“

Floarea de foc

“

Apoi,

de la 1 decembrie 1933, tipărește și un ziar în paginile căruia își propune să promoveze Ortodoxia în dimensiunile ei duhovnicească și socială, înrădăcinate în orizontul liturgic

.

Este vorba despre

“*Credința*”

, aghioritic subintitulat

“Ziar independent de luptă politică și spirituală”

, încurajează o critică acidă la adresa religiozității decorative, devenite rezervor pentru ideologia extremei drepte românești din epocă. Chiar și prietenii lui cei mai apropiați mărturisesc că era greu de suportat, ca publicist, din pricina felului său de a-și exprima ideile direct, lipsit de menajamente

.

Dacă observă cineva că publicistica lui din această perioadă are o coloratură destul de pronunțat stângistă, nu se înșală de fel. Oricât ar părea de surprinzător, Sandu Tudor nutrește față de această zonă a politicului o atitudine mai mult decât simpatetică.

“În 1930 – după cum scria la puțină vreme după intrarea în monahism – creștinismul activ și deschis spre problemele de cugetare filozofică și socială de stânga mă hotărăște să scot *Floarea de Foc*

,
în jurul căreia se grupează un număr de tineri scriitori, atât creștini, cât și comuniști [...] Revista este un adevărat și îndrăzneț organ de avangardă. Mai mult încă.

Fără a mă abate deloc de la convingerile mele creștine, dar de stânga, colaborez activ la lupta clandestină a comuniștilor, cu care am legături directe”

.

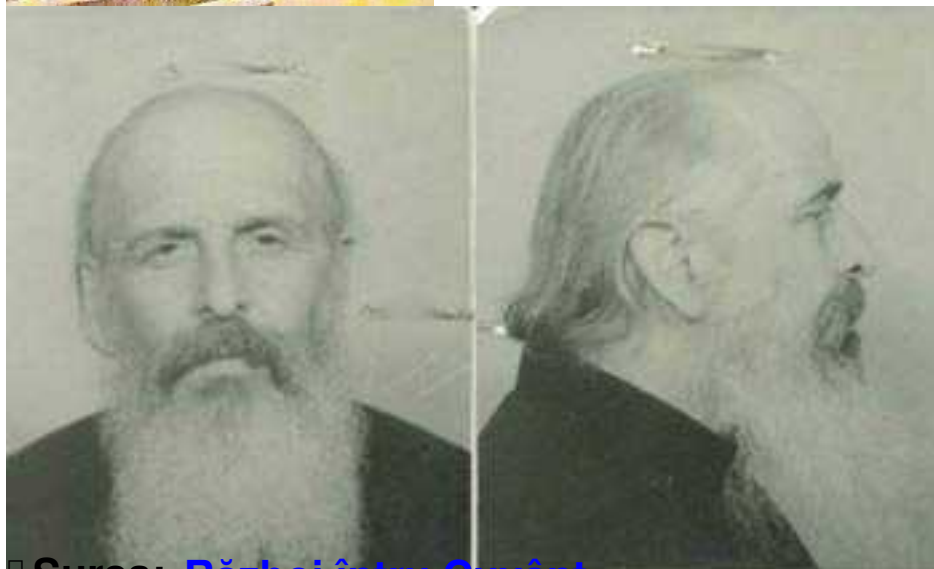
... în anul 1659, în orașul Rarău, județul Iași, în timpul domniei lui Ștefan III cel Mare, a fost înălțat la ceruri. A fost un mare călugăr, un mare învățat și un mare mucenic. A trăit în mănăstirea Rarău, unde a scris multe cărți și a fost un mare cărmăzuitor al mănăstirii. A murit în anul 1707, la vârsta de 48 de ani, din cauza unei boli. A fost înălțat la ceruri în anul 1708, la vârsta de 49 de ani.

... în anul 1659, în orașul Rarău, județul Iași, în timpul domniei lui Ștefan III cel Mare, a fost înălțat la ceruri. A fost un mare călugăr, un mare învățat și un mare mucenic. A trăit în mănăstirea Rarău, unde a scris multe cărți și a fost un mare cărmăzuitor al mănăstirii. A murit în anul 1707, la vârsta de 48 de ani, din cauza unei boli. A fost înălțat la ceruri în anul 1708, la vârsta de 49 de ani.

[Broșuri Constantin Jinga - Ieroschimonahul Daniil Sarda Tudor](#)

□ Sursa: [Război întru Cuvânt](#)